

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. C.15.0442.N

INSPECTEUR ONROEREND ERFGOED, optredend namens het Vlaamse Gewest, met kantoor te 1210 Sint-Joost-ten-Node, Koning Albert II-laan 19, bus 22,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Johan Verbist, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 2000 Antwerpen, Amerikalei 187/302, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

MINIM bv, vennootschap naar Nederlands recht, met zetel te 4703 RA Roosendaal (Nederland), Westelijke Havendijk 17,

verweerster,

vertegenwoordigd door mr. Huguette Geinger, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1000 Brussel, Quatre Brasstraat 6, waar de verweerster woonplaats kiest,

mede inzake

STAD MECHELEN, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen, met kantoor te 2800 Mechelen, Stadhuis, Grote Markt 21,

tot bindendverklaring van het arrest opgeroepen partij.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 4 september 2015.

Advocaat-generaal André Van Ingelgem heeft op 8 april 2016 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Raadsheer Bart Wylleman heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal André Van Ingelgem heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF***Beoordeling***

1. Krachtens artikel 1, eerste lid, van de Wet van 12 januari 1993 betreffende een vorderingsrecht inzake de bescherming van het leefmilieu (hierna: Milieustaakingswet), stelt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd de bevoegdheid van andere rechtscolleges op basis van andere wetsbepalingen, op verzoek van de procureur des Konings, van een administratieve overheid of van een rechtspersoon zoals omschreven in artikel 2, het bestaan vast van een zelfs onder het strafrecht vallende handeling, die een kennelijke inbreuk is of een ernstige dreiging vormt voor een inbreuk op één of meer bepalingen van wetten, decreten, ordonnanties, verordeningen of besluiten betreffende de bescherming van het leefmilieu.

Krachtens artikel 1, tweede lid, Milieustakingswet kan hij de staking bevelen van handelingen waarvan de uitvoering reeds is begonnen of maatregelen opleggen ter preventie van de uitvoering ervan of ter voorkoming van schade aan het leefmilieu.

Uit de samenhang van deze bepalingen en het ruime materiële toepassingsgebied van de Milieustakingswet, op grond waarvan kan worden opgetreden tegen elke inbreuk op bepalingen die de bescherming van het leefmilieu in ruime zin beogen, volgt dat de voorzitter ook de staking kan bevelen van een verzuim en dat de voorzitter in dat kader positieve maatregelen kan opleggen in zoverre dit noodzakelijk is ter voorkoming van verdere schade aan het leefmilieu.

2. Na te hebben vastgesteld dat de vordering ertoe strekt om bij toepassing van artikel 1 Milieustakingswet maatregelen te horen bevelen met betrekking tot een onroerend goed gelegen te Mechelen, genaamd "*Hof van Cortenbach*", beschermd als monument sinds 22 september 1989, met name in een eerste fase dringende instandhoudingswerken en in een tweede fase definitief herstel, oordelen de appelrechters dat:

- in huidige zaak het feit wordt geïndiceerd dat reeds gedurende 30 jaar niet de nodige instandhoudings- en onderhoudswerken werden verricht;
- deze 30 jaar durende inbreuk op het Monumentendecreet en het Decreet Onroerend Erfgoed niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 1 Milieustakingswet aangezien het niet om een handeling gaat waarvan de staking kan worden bevolen;
- de staking van een verzuim, van een nalaten niet kan worden bevolen;
- zelfs in de mate er enkel maatregelen worden gevorderd ter voorkoming van verdere schade aan het leefmilieu, er niet aan kan worden voorbijgegaan dat de wet vereist dat de gevorderde maatregelen op zich genoodzaakt zijn door de in artikel 1 Milieustakingswet geïndiceerde handelingen.

3. Door op die gronden de vorderingen af te wijzen, verantwoordt de appelrechters hun beslissing niet naar recht.

Het middel is gegrond.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest behalve in zoverre dit het hoger beroep ontvanke-
lijk heeft verklaard.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeel-
telijk vernietigde arrest.

Houdt de kosten aan en laat de beslissing daaromtrent over aan de feitenrechter.

Verklaart het arrest bindend voor de tot bindendverklaring opgeroepen partij.

Verwijst de zaak naar het hof van beroep te Brussel.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, eerste kamer, samengesteld uit
sectievoorzitter Eric Dirix, als voorzitter, de sectievoorzitters Beatrijs Deconinck en Alain
Smetryns, en de raadsheren Bart Wylleman en Koenraad Moens, en in openbare rechtszit-
ting van 9 juni 2016 uitgesproken door sectievoorzitter Eric Dirix, in aanwezigheid van
advocaat-generaal André Van Ingelgem, met bijstand van griffier Kristel Vanden Bossche.

K. Vanden Bossche

K. Moens

B. Wylleman

A. Smetryns

B. Deconinck

E. Dirix

9 JUNI 2016

C.15.0442.N/5

Verzoekschrift

VOORZIENING IN CASSATIE

5 VOOR: **DE INSPECTEUR ONROEREND ERFGOED**, optredend namens het Vlaams Gewest, met kantoor te 1210 Brussel, Koning Albert II laan 19 bus 22,

eiser in cassatie,

10

bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Johan Verbist, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 2000 Antwerpen, Amerikalei 187/302, bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan,

15

TEGEN: 1. **MINIM BV**, met maatschappelijke zetel te Nederland, 4703 NZ Roosendaal, Westelijke Havendijk 1, met KVK-nummer 20055146,

20

verweerster in cassatie,

2. **DE STAD MECHELEN**, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen, met kantoren te 2800 Mechelen, Grote Markt 21,

25

tot bindendverklaring van arrest opgeroepen partij.

*

30

* *

Aan de Heren Eerste Voorzitter en Voorzitter van het Hof van Cassatie,

35

Aan de Dames en Heren Raadsheren in het Hof van Cassatie,

Hooggeachte Dames en Heren,

40

Eiser heeft de eer een arrest aan Uw beoordeling voor te leggen dat op tegenspraak tussen de partijen 4 september 2015 werd uitgesproken door de zeventiende kamer van het Hof van Beroep te Antwerpen (Rolnummer 2014/AR/1032).

45

FEITEN PROCEDUREVOORGAANDEN

50

Voor wat de feiten en procedurevoorgaanden betreft is eiser zo vrij te verwijzen naar de samenvatting die daarvan gegeven wordt in het bestreden arrest op bladzijden 2-5.

55

Samengevat heeft de betwisting tussen de partijen betrekking op een milieustakingsvordering die oorspronkelijk werd ingesteld enerzijds door de gemachtigde ambtenaar Onroerend Erfgoed en anderzijds het College van Burgemeester en Schepenen van de stad Mechelen, bij dagvaarding van 21 januari 2013, waarbij bepaalde maatregelen werden gevorderd lastens verweerster met betrekking tot een onroerend goed gelegen te Mechelen, Korenmarkt 25 en 27, dat bij besluit van de Vlaamse Executieve van 22 september 1982 werd beschermd als monument omwille van de historische waarde ervan.

60

Deze maatregelen werden gevorderd met het oog op de voorkoming van verdere schade aan het leefmilieu.

65 Vervolgens werd het bedoelde onroerend goed door verweerster verkocht aan de stad Mechelen op 20 december 2013 waarna de stad Mechelen afstand deed van geding en van rechtsvordering. Deze afstand werd zowel door eiser als door verweerster aanvaard.

70 Op 4 maart 2014 dagvaardde verweerster evenwel de stad Mechelen in tussenkomst met het verzoek *“te horen zeggen voor recht dat ze gehouden is tot volledige vrijwaring (...) voor alle dwangsommen (...) en voor (...) de kosten voor ambtshalve uitvoering.”*

75 Bij vonnis van 3 april 2014 werd de hoofdvordering van eiser grotendeels gegrond verklaard en werd de vordering in vrijwaring naar de rol verwezen omdat ze nog niet in staat van wijzen werd geacht.

80 Door verweerster werd tegen dit vonnis bij verzoekschrift ingediend op 16 april 2014 hoger beroep aangetekend tegen zowel eiser als tegen de stad Mechelen. Verweerster vorderde dat de vordering van eiser ongegrond zou worden verklaard en vroeg tevens de vrijwaring door de stad Mechelen.

85 Door de stad Mechelen werd een tegenvordering ingesteld wegens roekeloos en tergend geding strekkende tot het bekomen van een schadevergoeding van € 10.000.

90 Door eiser werd incidenteel beroep aangetekend voor wat betreft de dwangsom die gevorderd was voor de tweede fase van de gevorderde werken.

95 Bij arrest van 4 september 2015 verklaart de 17^e kamer van het hof van beroep te Antwerpen het hoger beroep van verweerster ontvankelijk en gegrond en het incidenteel beroep van eiser ongegrond, hervormt het bestreden vonnis en verklaart de oorspronkelijke milieustakingsvordering ongegrond en de oorspronkelijke vordering in vrijwaring tegen de stad Mechelen zonder voorwerp. Tevens wordt eiser veroordeeld tot betaling van de gerechtskosten zowel in eerste aanleg als in hoger beroep ten aanzien van verweerster.

100 Tegen dit arrest meent eiser te kunnen opkomen met het volgend middel
tot cassatie.

*

* *

105

ENIG MIDEL TOT CASSATIE

110 **Geschonden wettelijke bepalingen**

- artikel 1 van de Wet van 12 januari 1993 betreffende een vorderingsrecht inzake bescherming van het leefmilieu (hierna “Milieustakingswet”);
- 115 - artikelen 11 § 1 en 13, § 1, 3° van het Decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads-en dorpsgezichten (hierna “Monumentendecreet”);
- artikelen 6.4.1, 6.4.2, 6.4.3 en 11.2.2, eerste lid, 6° en 7° van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013;
- 120 - artikelen 2, § 1 en 7 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 17 november 1993 tot bepaling van de algemene voorschriften inzake instandhouding en onderhoud van monumenten en stads-en dorpsgezichten;
- 125 - artikelen 6.1.1. 1°, 2°3° en 4° van het Besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2014 betreffende de uitvoering van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013.

Aangevochten beslissing

130

De appelrechters verklaren vooraf zowel het hoger beroep van verweerster als het incidenteel beroep van eiser ontvankelijk, stellen vast dat er geen betwisting meer bestaat tussen partijen over het feit dat het bedoelde onroerend goed een

135 beschermd monument is (tenzij dan over de vraag of ook de binnenplaats onder
 deze bescherming valt) en dat ook een goede ordening van de ruimte, waaronder
 de bescherming van monumenten, archeologische vindplaatsen en landschappen
 ressorteren, deel uitmaakt van het te beschermen milieu in de zin van de Milieu-
 stakingswet zodat eiser een administratieve overheid is die op grond van artikel 1
 Milieustakingswet een milieustakingsvordering kan instellen. Vervolgens verkla-
 140 ren ze evenwel de milieustakingsvordering van eiser ongegrond en het hoger be-
 roep van verweerster gegrond en het incidenteel beroep van eiser ongegrond op
 grond van de volgenderedengeving :

“11.

145 *De milieustakingsvordering dient onderscheiden te worden van de herstel-
 vordering inzake onroerend erfgoed.*

*De herstellvordering strekt tot de handhaving van de regels inzake Monu-
 150 mentenbescherming (toenmalig art. 15 Monumentendecreet van
 03.03.1976 of huidige artikelen 11.4.1 tot 11.4.5. van het Decreet van 12
 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed) en strekt ertoe om de gevol-
 gen van de misdrijven inzake onroerend erfgoed te doen verdwijnen of op-
 houden.*

155 *De milieustakingsrechter heeft dergelijke bevoegdheid niet.*

*De milieustakingsvordering is gecreëerd als snel en efficiënt handhavings-
 instrument met het oog op het doen ophouden of voorkomen van handel-
 160 ingen die een manifeste milieuovertreding inhouden en van aard zijn schade
 toe te brengen aan het leefmilieu of dit dreigen te doen.*

*De staking van dergelijke handelingen kan bevolen worden. In casu wordt
 evenwel de staking van een verzuim gevorderd.*

165 12.

*De bewijslast dat voldaan is aan de voorwaarden van art. 1 van de Wet
 van 12 januari 1993 betreffende een vorderingsrecht inzake bescherming
 van het leefmilieu rust op de Inspecteur Onroerend Erfgoed.*

170

Zowel in het toenmalige Monumentendecreet als in het huidige Onroerenderfgoeddecreet werden tal van handelingen die het onroerend erfgoed schade kunnen toebrengen strafbaar gesteld. Het spreekt voor zich dat de staking van dergelijke handelingen kan gevorderd worden op grond van art. 1 van de Milieustakingswet.

175

In deze precieze zaak wordt evenwel geen dergelijke handeling verweten aan (verweerster) of aan haar rechtsvoorganger de heer Gustaaf Min.

180

In deze zaak wordt beroep gedaan op strafbepalingen die een “verzuim”, een “niet naleven” strafbaar stellen (toenmalig art.13, § 1, 3° Monumentendecreet van 03.03.1976 en huidige artikelen 11.2.2., eerste lid, 6° en 7° van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013).

185

In huidige zaak wordt inderdaad het feit geïllustreerd dat reeds gedurende ongeveer 30 jaar niet de nodige instandhoudings- en onderhoudswerken werden verricht, wat inderdaad strafbaar is gesteld.

190

Deze 30 jaar durende inbreuk op voormelde decreten valt evenwel niet onder het toepassingsgebied van art. 1 van de Milieustakingswet, aangezien het niet om een handeling gaat waarvan de staking kan bevolen worden. De staking van een verzuim, van een nalaten, kan niet bevolen worden. Zelfs in de mate er enkel maatregelen gevorderd worden ter voorkoming van verdere schade aan het leefmilieu, kan er niet aan voorbij gegaan worden dat de wet vereist dat de gevorderde maatregelen op zich genoodzaakt zijn door de in art. 1 Milieustakingswet geïllustreerde handelingen (zie ook: eerste lid van art. 1, waarin bepaald wordt dat eerst het bestaan van dergelijke handeling moet worden vastgesteld).

195

200

Voor deze specifieke inbreuk beschikte de Inspecteur Onroerend Erfgoed niet over het instrument van de milieustakingsvordering.

205

Louter volledigheidshalve merk (het Hof van beroep) op dat de Inspecteur Onroerend Erfgoed hier en daar ook middelen put uit rechtsleer en rechtspraak die van toepassing zijn op de eigenlijke herstellvordering en niet op de milieustakingsvordering, en in casu dus geen antwoord behoeven.

13.

210 *De Inspecteur Onroerend Erfgoed voldoet niet aan de op hem rustende
bewijslast van het bestaan van een zelfs onder het strafrecht vallende han-
deling, die een kennelijke inbreuk is of een ernstige bedreiging vormt voor
een inbreuk op een of meer bepalingen van wetten, decreten, ordonnanties,
verordeningen of besluiten betreffende de bescherming van het leefmili-
eu.”*

215 (aangevochten rrest, blz. 7-8)

Aangevoerde grieven

220 Overeenkomstig artikel 1 Milieustakingswet stelt de voorzitter van de
rechtbank van eerste aanleg, onverminderd de bevoegdheid van andere rechtscol-
leges op basis van andere wetsbepalingen, op verzoek van de procureur des Kon-
nings, van een administratieve overheid of van een rechtspersoon zoals omschre-
ven in artikel 2, het bestaan vast van een zelfs onder het strafrecht vallende hande-
225 ling, die een kennelijke inbreuk is of een ernstige bedreiging vormt voor een in-
breuk op een of meer bepalingen van wetten, decreten, ordonnanties, verordenin-
gen of besluiten betreffende de bescherming van het leefmilieu. Hij kan de staking
bevelen van handelingen waarvan de uitvoering reeds is begonnen of maatregelen
opleggen ter preventie van de uitvoering ervan of ter voorkoming van schade aan
230 het leefmilieu.. Voor elk debat over de grond van de zaak moet een verzoenings-
poging plaatshebben. De voorzitter kan aan de overtreder een termijn toestaan om
aan de opgelegde maatregelen te voldoen.

235 De appelrechters oordelen terecht dat de bescherming van monumenten
deel uitmaakt van het te beschermen leefmilieu in de zin van de Milieustakings-
wet en dat eiser een administratieve overheid is die op grond van dit wetsartikel
een milieustakingsvordering kan instellen.

240 Ten onrechte oordelen evenwel de appelrechters dat de staking van een
verzuim, van een nalaten, niet kan bevolen worden en dat zelfs in de mate er enkel
maatregelen gevorderd worden ter voorkoming van een verdere schade aan het
leefmilieu, er niet aan voorbij gegaan kan worden dat de wet vereist dat de gevor-

derde maatregelen op zich genoodzaakt zijn door de in artikel 1 Milieustakingswet geïmplementeerde handelingen.

245

Uit de parlementaire wordingsgeschiedenis van de Milieustakingswet blijkt immers dat de wetgever wel degelijk de bedoeling had ook een verzuim onder de (in de wet niet nader bepaalde) term “*handeling*” van artikel 1 Milieustakingswet te vatten. Immers,

250

- 1) in de Memorie van Toelichting wordt uitdrukkelijk gesteld dat “*de handeling een overtreding moet betreffen van bepalingen van wetten, decreten, ordonnanties of van verordeningen of besluiten op het vlak van de bescherming van het leefmilieu. De bedoelde handeling moet aldus een objectiveerbare criterium bevatten, te weten de overtreding van een wetgevende of uitvoerbare norm.*” (Parl. St. Senaat, 1990-1991, 1231/1, 11);

255

- 2) bij de bespreking in de Senaat werd er met zoveel woorden van uitgegaan dat het ontwerp van toepassing was op loutere instandhouding als voortdurend misdrijf, dat enkel een strafbaar niet-handelen of omissie omvat. Aldus werd uitdrukkelijk gesteld:

260

265

“Een eerste belangrijke opmerking is echter dat vele milieumisdrijven voortdurende misdrijven zijn, die, zonder dat enige bijkomende fysieke daad moet worden gesteld, toch onwettelijke handelingen blijven.

270

Wie een onwettig bouwwerk opgetrokken heeft, een onwettige reliëfwijziging heeft uitgevoerd, een onwettig afvalstort heeft aangelegd, blijft inderdaad door de loutere instandhouding een onwettige daad stellen.

275

Bij deze voortdurende misdrijven is stopzetting van een onwettige daad synoniem met herstel in de vorige toestand: de enige wijze om de onwettigheid te staken is inderdaad het verwijderen van de fysieke ingreep. Bij dergelijke gevallen zal de toepassing van huidig ontwerp dus onvermijdelijk impliceren dat herstel in de vorige toestand kan worden bevolen.”

280

(Parl. St. Senaat, 1990-1991, 1231/1, 11).

Hieruit vloeit dus voort dat ook een verzuimsdelict onder het toepassingsgebied van artikel 1 Milieustakingswet valt.

285 Artikel 11 § 1 van het Monumentendecreet, zoals gewijzigd, bepaalde:

290 *“De eigenaars en vruchtgebruikers van een beschermd monument of van een in een beschermd stads- of dorpsgezicht gelegen onroerend goed, zijn ertoe gehouden, door de nodige instandhoudings- en onderhoudswerken, het in goede staat te behouden en het niet te ontsieren, te beschadigen of te vernielen”.*

295 Deze wetsbepaling legde aldus aan de eigenaars en de vruchtgebruikers van een beschermd monument de verplichting op de nodige instandhoudings- en onderhoudswerken uit te voeren teneinde het in goede staat te behouden.

Artikel 6.4.1. en 6.4.2. van het Onroerenderfgoeddecreet (Actrieftbehoudsbeginsel) bepaalt:

300 *“Art. 6.4.1. De zakelijkrechthouders en gebruikers van een beschermd goed behouden het in goede staat door de nodige instandhoudings-, beveiligings-, beheers-, herstellings- en onderhoudswerken.*

305 *Art. 6.4.2. De Vlaamse Regering stelt de algemene voorschriften voor instandhouding en onderhoud vast. Deze zijn slechts van toepassing voor zover zij niet afwijken van de bijzondere voorschriften voor de instandhouding en het onderhoud opgenomen in het beschermingsbesluit.”*

Artikel 6.4.3. (Passiefbehoudsbeginsel) bepaalt:

310

“Art. 6.4.3. Het is verboden beschermde goederen te ontsieren, te beschadigen, te vernielen of andere handelingen te stellen die de erfgoedwaarde ervan aantasten.”

315 Artikel 13, § 1, 3° van het Monumentendecreet stelt strafbaar : “*de eigenaar, erfpachthouder, op stalhouder of vruchtgebruiker die verzuimt de overeenkomstig artikel (...) 11, § 1, bepaalde voorschriften na te leven*” terwijl artikel 11.2.2. al. 1 6° en 7° van het Onroerenderfgoeddecreet strafbaar stelt:

320 “6° *het niet naleven van het actiefbehoudsbeginsel, vermeld in artikel 5.2.1, 6.4.1 en 6.4.2;*

7° het niet naleven van het passiefbehoudsbeginsel, vermeld in artikel 5.1.1. en 6.4.3;.

325

8° het instandhouden van schade aan erfgoedwaarden, veroorzaakt door de misdrijven, vermeld in dit lid.”

Het Besluit van de Vlaamse Regering van 17 november 1993 tot bepaling
330 van de algemene voorschriften inzake instandhouding en onderhoud van monumenten bepaalt in artikel 2, § 1 en artikel 7 nader de onderhouds- en herstelmaatregelen die dienen te worden getroffen door de eigenaar of vruchtgebruiker terwijl ook artikel 6.1.1. van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2014 betreffende de uitvoering van het Onroerenderfgoeddecreet nader de verplichtingen
335 preciseert die op de zakelijkrechthouder en gebruiker rusten inzake onderhoud en instandhouding van het beschermd goed.

Het niet naleven van de verplichtingen opgelegd in voormelde wetsbepalingen, die strafrechtelijk zijn gesanctioneerd, vallen derhalve als verzuimsdelict
340 wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 1 van de Milieustakingswet en kan dus “*een zelfs onder het strafrecht vallende handeling, die een kennelijke inbreuk is of een ernstige bedreiging vormt voor een inbreuk op een of meer bepalingen van wetten, decreten, ordonnanties, verordeningen of besluiten betreffende de bescherming van het leefmilieu*” uitmaken.

345

Door te oordelen dat de 30 jaar durende inbreuk op voormelde decreten niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 1 van de Milieustakingswet aangezien het niet om een handeling gaat waarvan de staking kan worden bevolen, dat de staking van een verzuim, van een nalaten, niet kan worden bevolen en dat
350 zelfs in de mate er enkel maatregelen gevorderd worden ter voorkoming van verdere schade aan het leefmilieu, er niet aan voorbij gegaan kan worden dat de wet

vereist dat de gevorderde maatregelen op zich genoodzaakt zijn door de in artikel
1 Milieustakingswet geïmplementeerde handelingen en dat voor deze specifieke inbreuk
eiser niet over het instrument van de milieustakingsvordering beschikt, verant-
355 woorden de appelrechters dan ook hun beslissing niet naar recht (schending van
alle in de hoofding van het middel aangeduide wetsbepalingen, en in het bijzonder
artikel 1 Milieustakingswet).

360

*

* *

NIET VERBETERDE KOPIE

365 **Op deze gronden en overwegingen** besluit ondergetekende advocaat bij
het Hof van Cassatie voor eiser dat het U, hooggeachte Dames en Heren, moge
behagen het bestreden arrest te vernietigen, de zaak en de partijen te verwijzen
naar een ander hof van beroep en uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

370

Antwerpen, 13 oktober
2015

375

Johan Verbist

380

385

390

395

NIET VERBETERDE KOPIE

400

Bij de indiening ter griffie worden bij deze voorziening gevoegd:

1. De pro-fisco verklaring;
- 405 2. het exploit van betekening van deze voorziening aan verweerster en aan de in gemeenverklaring van arrest opgeroepen partij.

NIET VERBETERDE KOPIE